

אוֹדֶה אֱלֹהֵי כָּל-לְבָבִי. וְאֶכְפֹּדָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם: כִּי-חֲסִדְךָ
גָּדוֹל עָלַי. וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשָּׂאוֹל תַּחְתִּיָּה: אֱלֹהִים זָדִים קָמוּ עָלַי
וַעֲדַת עֲרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי. וְלֹא שָׁמוּךְ לִנְגָדָם: וְאַתָּה אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי-
רַחוּם וְחַנוּן. אֲרָךְ אַפִּים וְרַב-חֶסֶד וְאֱמֶת: פָּנֶה אֵלַי וְחַנּוּנִי תִּנֶּה-
עִנִּי לְעַבְדֶּךָ. וְהוֹשִׁיעָה לִּבִּי-אֶמְתָּךְ: עֲשֵׂה-עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה וַיֵּרָאוּ
שִׁנְאֵי וַיִּבְשׁוּ. כִּי-אַתָּה יְהוָה עֲזַרְתָּנִי וְנִחַמְתָּנִי:

בֵּית יַעֲקֹב. לְכוּ וְנִלְכֶה בְּאוֹר יְהוָה: כִּי כָל-הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ
בְּשֵׁם אֱלֹהָיו. וְאֶנְחֵנוּ נִלְךָ בְּשֵׁם-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם-אַבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵינוּ יִצְוֵנוּ
וְאֵל-יִשְׁשָׁנוּ: לְהַטּוֹת לִבֵּנוּ אֵלָיו. לְלַכֵּת בְּכָל-דְּרָכָיו וּלְשַׁמֵּר מִצְוֹתָיו
וּלְחַקּוֹ וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה אֶת-אַבְתֵּינוּ: וַיְהִי דְבָרֵי אֱלֹהֵי אֲשֶׁר
הִתְחַנַּנְתִּי לִפְנֵי יְהוָה קִרְבִּים אֶל-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם וְלַיְלָה.

אמ"ת ויצי"ב

והנה בדבריו אלה מוכח שכל מה שאנו אומרים כיום תפלה לדוד ופסוקי בית
יעקב וכו' ומזמור שיר המעלות ופיטום הקטרת, כבר נהגו בהם אבותינו בתימן
מאז עפ"י סדורי ספרד, וכן העלה מוהר"ר דוד משרקי בשתילי זתים (סי' קל"א
ס"ק י"ב) ענין אמירת המזמור הזה מהטור בשם מנהג ספרד עיי"ש, ועוד כתב
בשתילי זתים (סי' תכ"ט ס"ק ג') וציין לנו במיוחד הזמנים שאין אנו אומרים
אותו, וז"ל כל יום שאין גופלים בו על פניהם, אין אומרים אל ארך אפים ולמנצח
יענך ה' ותפלה לדוד עכ"ל, והנה יש בידי ממורשת אבותינו תכלאל כתב יד עתיק
משנת חמשת אלפים ת"ג ליצירה, ובהדיא כתוב בו בזה"ל, אומרים אחר תפלת
שחרית בחול, תפלה לדוד הטה ה' וכו' עד סוף המזמור, בית יעקב וכו' עד לעולם
ועד, יהי ה' אלהינו עמנו וכו', שיר המעלות לדוד לולי ה' וכו' עד סופו עכת"ד,
מוכח מלשוננו שכן היה המנהג בזמנו כמנהג נוהג וידוע מכבר. מן המקורות שהעלו
זכר אמירת מזמור זה בכל יום אחר תפלת שחרית, הם רבי' יעקב בטור (סי'
קל"ג), ומהר"א הכהן בארחות חיים (הלכות אחר ח"י אות ה'), ורבי' הכלבו
(סי' ט"ו), ומהר"ב הירחי בספר המנהיג (הלכות נשיאת כפים סי' ע"ז), ורבי'
האר"י ומהר"י בשער הכוונות, ורבי' יעב"ץ בסדורו עיי"ש, ומגדולי המקובלים
הראשונים הר"ר יהודה כלץ בספר המוסר (פרק ד') כן כתב בזה"ל, אומרים
קדיש תתקבל ויהא שלמא ואח"כ אומרים תפלה לדוד הטה ה' אונך וכו' עכ"ל,
ורבי' הרד"א הזכיר כל הסדר בזה"ל, נהגו לומר בכל ששת ימי החול תפלה
לדוד, מפני שכתוב בו הורגני ה' דרכך ומוסיפים בסופו פסוקים של תחנון ובקשה
עכ"ל, וכ"כ הר"מ כן מכיר בספר סדר היום וז"ל תפלה לדוד הטה וכו', מזמור זה
מיוחד הוא להתחנן בו לפני ה' שישמע תפלתנו, ולכן תיקנו אותו אחר התפלה.

תפלת שחרית

רכט

לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט עֲבָדוֹ וּמִשְׁפָּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר-יוֹם בְּיוֹמוֹ: לְמַעַן
 יֵדַעַת כָּל-עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים. אֵין עוֹד:
 שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד, לִוְלִי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ. יֹאמַר-נָא יִשְׂרָאֵל:
 לִוְלִי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ. בָּקוּם עָלֵינוּ אָדָם: אֲזִי חַיִּים
 בְּלַעֲוֵנוּ. בַּחֲרוֹת אַפָּם בָּנוּ: אֲזִי הַמִּים שִׁטְפוּנוּ. נַחֲלָה עָבַר עַל-
 נַפְשֵׁנוּ: אֲזִי עָבַר עַל-נַפְשֵׁנוּ. הַמִּים הַיְדוּנִים: בָּרוּךְ יְהוָה
 שְׁלֹא נִתְּנָנוּ טָרֶף לְשֹׁנֵיהֶם: נַפְשֵׁנוּ כְּצִפּוֹר נִמְלָטָה מִפֶּחַ יוֹקְשִׁים
 הַפֶּחַ נִשְׁבַּר וְאֶנְחָנוּ נִמְלָטָנוּ: עֲזָרְנוּ בָּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שְׁמִים
 וְאָרֶץ:

מזמור ליום ראשון

לְדָוִד מְזִמּוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ. תָּבֵל וַיִּשְׁבִּי בָּהּ: כִּי הוּא
 עַל-יָמִים יִסְדָּהּ. וְעַל-נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהּ: מִי-יַעֲלֶה בְּהַר-יְהוָה
 וּמִי יָקוּם בְּמָקוֹם קָדְשׁוֹ: גָּקִי כַפִּים וּבֵר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא-נָשָׂא
 לְשׁוֹא נַפְשִׁי. וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יֵשָׂא בִרְכָה מֵאֵת יְהוָה וְצִדְקָה

אמ"ת ויצי"ב

וצריך אדם להזהר בו ואל יקל בו להניחו מלאמרו, ואדרבה ראוי לקרוא אותו
 מלה במלה להתחנן לפני האל לקבל תפלתו, ומפני שקריאתו מראה צער ושברון
 לב, לזה תיקנו שלא לאמרו בזמן שמחה, וכן כתוב בו ביום צרתי אקראך כי
 תענני, ומתחילים אחריו בית יעקב וכו', ועניינו ג"כ שיקבל האל תפלתנו ויהיו
 דברנו אשר התחננו לפניו קרובים אליו וכו', ויאמר שיר המעלות לדוד לולי ה'
 וכו', וענינו להודות לו יתברך שכבר קבל תפלתנו כמה פעמים והושיענו מיד
 צרינו וכו' עכת"ד, כלל הדברים, כתב מהרי"ח בלקוטיו וז"ל בקיצור, מזמור תפלה
 לדוד וכו' שאומרים אותו בכל יום, הובא בטור ובספר הרד"א ובסדר היום ובסידורי
 האר"י והרמ"ק וכו', אך בימים שאין אומרים תחנון אין אומרים תפלה לדוד,
 רק מתחילים בית יעקב וכו', והטעם כתב בסדר היום משום שכתוב בו, ביום צרתי
 אקראך, וימים אלו אינם ימי צרה עכת"ד: שמרה נפשי, כבר כתבתי במסורת
 מדויקת על תהלים (פ"ו ב') כי השי"ן בקמץ רחב ושוא המי"ם מתנועע (כן
 הסכמת הרד"ק, ומהר"ש בן מלך, והרב מנחת שי, ומהר"י צאלח בדקדוקו בשם
 התיגאן): בית יעקב, כתב מהרי"ח בלקוטיו עוד, כי פסוקי בית יעקב וכו', הובאו
 לאמרם בכל יום בסידורי האר"י והרמ"ק ובסדר היום וסידורי ספרד, וארבעה
 פסוקי יהי ה' אליהנו עמנו וכו', הובאו במחזור ויטרי, והם לקוחים מתפלת שלמה
 המלך (מלכים א', ח', נ"ז — ס'), ומזמור שיר המעלות לולי וכו', הזכירו הרד"א
 בשם יש מקומות שנוהגים לאמרו וכו' עכת"ד, וכן כתב מהר"א הכהן בארחת

מֵאלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דּוֹרְשָׁיו. מִבִּקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֵלָה: שְׂאוּ
 שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי
 זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה עֶזְרוֹ וְגִבּוֹר. יְהוָה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: שְׂאוּ
 שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא
 זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת. הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

הוֹשִׁיעֵנו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם לַיהוּדוֹת לְשֵׁם קְדֹשְׁךָ לְהַשְׁתַּבֵּחַ בְּתִהְלֶתְךָ:
 בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן.
 הִלְלוּהָ: בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַיִם הִלְלוּהָ: בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
 עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת לְבָדּוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמְלֹא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן
 וְאָמֵן: ואח"כ אומרים קדיש יהא שלמא.

אמ"ת ויצי"ב

חיים (הלכות אחר ח"י אות ה') לומר מזמור לולי ה' שהיה לנו, בכל יום עיי"ש,
 וכאמור, כן הובאו כולם ונקבצו יחדו בסידורי ספרד ורבי' האר"י והרמ"ק ורבי'
 יעב"ץ ובסדר היום, וכן נהגו אבותינו לאמרם, וכן נכון וקיים בידינו:

ס' ז"ד

שיר של יום, הנה ידוע כי לפי הסדר של סדורי ספרד אנו אומרים אחרי שיר
 המעלות לולי וכו', מזמור שיר המיוחד לאותו יום, דבר יום ביומו, כפי שהיו הלויים
 אומרים במקדש בכל יום שיר המיוחד לו, מקור הענין מבואר במסכת סופרים
 (ריש פרק י"ח), והוא כיון שמותר היה לומר מזמורי השיר של הלויים במקדש
 אם ירצו לאמרם אפילו בלא נסכים, דהיינו אפילו בלי הקרבת קרבן (כ"כ הרב
 נחלת יעקב שם בשם הירושלמי), לפיכך נהגו העם לומר אותם המזמורים בעונתן,
 כמה דתנינן (משנה סוף מסכת תמיד), השיר שהיו הלויים אומרים במקדש, ביום
 הראשון היו אומרים לה' הארץ ומלואה וכו', בשני היו אומרים גדול ה' ומהולל
 מאד וכו', בשלישי היו אומרים אלהים נצב בעדת אל וכו', ברביעי היו אומרים
 אל נקמות ה' וכו', בחמישי היו אומרים הרנינו לאלהים עזנו וכו', בששי היו
 אומרים ה' מלך גאות לבש וכו', בשבת היו אומרים מזמור שיר ליום השבת וכו',
 שכל המזכיר פסוק בעונתו, מעלה עליו הכתוב כאלו בנה מזבח חדש ומקריב עליו
 קרבן עכת"ד, וכ"כ הרמב"ם (בסדר התפלה) וז"ל נהגו מקצת העם לקרוא בכל
 יום אחר תחנונים אלו שיר מזמור שהיו הלויים אומרים בבית המקדש באותו היום
 עכ"ל, וגם מהר"א הכהן בארחות חיים (הלכות אחר ח"י אות ה') ורבי' הכלבו
 (רס"י ט"ו), שניהם כתבו שכן נהגו לומר שירי הלויים במקצת מקומות וכו' עיי"ש,
 ואולם לפי הזוהר הקדוש אין זה מנהג שנהגו העם, אלא תקנת חכמי המשנה,
 שכן תיקנו לאמרם אחר התפלה דוקא, בהתאם למה שהיו אומרים אותם הלויים
 במקדש לאחר הקרבת קרבן התמיד, כמובא בענף יוסף (פירוש על התפלה)
 להר"ר חנוך זונדל וז"ל מעלת השיר שהיו הלויים אומרים בביהמ"ק שאנו אומרים
 אותם אחר התפלה, מבואר בתוספות הזוהר (סוף חלק ג' דף ש"ו ע"ב סי' י"ב)

מזמור ליום שני

מזמור לחזקת

שִׁיר מִזְמוֹר לְבְנֵי־קֶרַח: גְּדוֹל יְהוָה וּמְהִלָּל מְאֹד. בָּעִיר אֱלֹהֵינוּ
 הֶרֶקֶדְשׁוֹ: יִפָּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל־הָאָרֶץ הֶר־צִיּוֹן יִרְכָּתִי צָפוֹן.
 קִרְיַת מֶלֶךְ רַב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׁגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים
 נוֹעְדוּ. עָבְרוּ יַחְדָּו: הִמָּה רָאוּ כֵּן תִּמְהוּ. גִּבְהֵלִי נִחְפְּזוּ: רָעָדָה
 אֲחֻזָּתָם שָׁם. חֵיל כִּיּוֹלָדָה: בְּרוּחַ קָדִים. תִּשְׁבֵּר אָגִיוֹת תִּרְשִׁישׁ:
 כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ בָּעִיר־יְהוָה צְבָאוֹת בָּעִיר אֱלֹהֵינוּ.
 אֱלֹהִים יְכוֹנְנָה עַד־עוֹלָם סֵלָה: דְּמִינוּ אֱלֹהִים חֲסִדָּה. בְּקֶרֶב הִיכָלָה:

אמ"ת ויצי"ב

בוה"ל, צו את בני ישראל את קרבני לחמי לאשי, דתקיננו מארי מתניתין קורבנין
 בצלותא מסטרא דימינא דתמן איש חסד כהן, ותקיננו זמירות דאינן שיר דלויס
 אבתרייהו מסטרא דגבורה עכ"ל, ועל יסוד זה יפה כתב מהר"א חאביליינו בספר
 עבודת התמיד באמרו, דכיון שהיו אומרים השיר בביהמ"ק אחר שהיו עושים
 קרבן התמיד, ותפלות כנגד תמידין תקנום, אם כן חובה מוטלת עלינו לומר ג"כ
 את השיר עכ"ל, וכ"כ מהר"י צאלח ז"ל בעץ חיים וז"ל, התפלה עתה במקום
 קרבן בזמן הבית, והשיר במקום השיר שהיו הלויס אומרים בדוכן עכ"ל. ועתה
 בשים לב לדברי המסכת סופרים, הרי ברור שיש שמחה באמירת שירי הלויס
 בבית הכנסת גם בזמן הזה, דשפיר הוי זכר למה שהיו הלויס שרים בהם ושמחים
 לפני ה' במקדש, כמו שכתב מהר"א במנורת המאור (סי' קי"ב) וז"ל ואומרים
 בכל יום אותו מזמור שהיו הלויס משוררים בדוכן כשהיה ביהמ"ק קיים, זכר
 לדבר עכ"ל, ועל יסוד זה, אתי שפיר מנהג אבותינו שלא היו אומרים שיר של
 יום בימי התעניות, צום גדליה, ועשרה בטבת, ושבעה עשר בתמוז, ותשעה באב,
 דכיון שהם ימי אבילות לעם ישראל שמקוננים בהם ומספידים על חרבן המקדש
 וביטול התמיד, הרי אין מקום לשיר של שמחה, וכל שכן ביום י"ז בתמוז שאין
 מקום לעשות זכר, דהא ודאי לא שרו אז הלויס שהרי בו בוטל התמיד, ואיך
 אנחנו נעשה זכר למה שלא היה, ולכן בין למאן דאמר דאמירת השיר מנהגא
 בעלמא הוא, ובין לפי הזוהר הקדוש דאמר דתקנת חכמי המשנה הוא, כיון
 דמעיקרא הונח על יסוד זכר שיר של שמחה שהיו אומרים במקדש בנגינה ונעימה
 ובכלי שיר וזמרה, הרי אין מקום לאמרו בימי התעניות שהם זכר לחרבן המקדש
 כאמור, ויבואר עוד לקמן (סי' ל"ח). והנה במשנה (שהובאה לעיל) פירשו לנו
 בהדיא מה הם מזמורי השיר שהיו אומרים במקדש עם הקרבת תמיד של שחר
 בששת ימי החול ובשבת, ובגמרא ראש השנה (דף ל"א ע"א) הוסיפו לפרשם, כדי
 למצוא קשר בין ששת מזמורי שיר דלויס, ובין ששת ימי החול, על ידי דרש לכל
 מזמור עם יומו עיי"ש, יען כי אין שום זכר מענין ששת הימים בשום מזמור מהם,
 לא ליום ראשון ולא ליום שני וכו' עד יום ששי, ורק במזמור שיר שהיו הלויס
 אומרים בשבת, בא ענין היום מפורש בו בהדיא, שכו כתוב בו מזמור שיר ליום

כְּשֶׁמָה אֱלֹהִים כֵּן תִּהְלָתְךָ עַל-קִצְוֵי-אָרֶץ. צֶדֶק מְלָאָה יְמִינְךָ:
 יִשְׁמַח הָרָצִיּוֹן תִּגְלָנָה בְּנוֹת יְהוּדָה. לִמְעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סְבוּ צִיּוֹן
 וְהִקִּיפֶיהָ. סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לְבַבְכֶּם לְחִילָה פֶּסֶגּוֹ אַרְמְנוֹתֶיהָ.
 לִמְעַן תִּסְפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד.
 הוּא יְנַהַגְנוּ עַל-מוֹת:

הוֹשִׁיעֵנו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְקַצְנוּ מִן-הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קְדוֹשְׁךָ לְהַשְׁתַּבֵּחַ בְּתִהְלָתְךָ:
 בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן-הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל-הָעָם אָמֵן.
 הִלְלוּהָ: בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַיִם הִלְלוּהָ: בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
 עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִפְלֹא כְבוֹדוֹ אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אָמֵן
 וְאָמֵן: וְאַחֲכָא אומרים קדיש יהא שלמא.

אמ"ת ויצי"ב

1234567

השבת וכו', ועיין מה שאכתוב עוד מזה לקמן (סי' ל"ז) בשם הרב חקרי לב.
 ואולם מזמורי שיר שהיו אומרים אחר קרבן תמיד של שחר בימים טובים וחול
 המועד וראשי חדשים, וכן בחנוכה ופורים במקדש שני, לא נתפרשו לא במשנה
 ולא בגמרא, וראיתי להגאון הרב מגן אברהם (סי' קל"ב ס"ק ד') שהעיר על זה
 וכתב, דבגמרא סוף מסכת ראש השנה (דף ל' ע"ב) משמע, כי בימים טובים לא
 היו אומרים במקדש שיר של חול אלא שירים אחרים, ולכן יש מקומות שאומרים
 בימים טובים מזמורים אחרים על פי מסכת סופרים, אבל אינם אותם שהיו אומרים
 במקדש, ועיין בסוכה (דף ג"ד ע"ב ודף ג"ה ע"א) לענין שבת וראש חדש וחול
 המועד, ועכשיו אין מדקדקים בכך, דלזכר בעלמא עבידי, וגם אומרים השיר אחר
 מוסף, ובאמת כי במוסף היה שיר בפני עצמו, כדאיתא בסוף ראש השנה עכת"ד,
 ומוכחא מילתא כדבריו שאין מדקדקים בכך, ממה שלא תיקנו ולא הנהיגו לומר
 זכר לשירים שהיו אומרים בתמיד של בין הערבים ושל מוספין, דכיון דלזכר
 בעלמא עבידי, די במה שכן תיקנו וכן נהגו רוב העולם לומר רק את השיר שהיו
 אומרים עם תמיד של שחר, וכדמוכח מדברי הרמב"ם (בסדר התפלה), ורבי' יעקב
 בטור (סי' קל"ג), ורבי' אהרן הכהן בארחות חיים, ורבי' הכלבו, ורבי' הרד"א,
 ושאר פוסקים, שלא הזכירו לומר השיר אלא בשחרית בלבד, וכ"כ מרן הקדוש
 בהדיא בבית יוסף (סי' קל"ג) בשם ארחות חיים וז"ל במנחה לא ראיתי מי שאומר
 השירים, לפי שלא היתה מצותן (לעיכובא) אלא בבקר עכ"ל, וכ"כ הרמ"א (סס"י
 קל"ב) בשם הטור וז"ל ואומרים השיר שהלויים היו אומרים במקדש שחרית לבד
 עכ"ל. והנה כמו שהיו הלויים אומרים שיר של שחרית בכל יום בבקר אחר הקרבת
 התמיד בשעת ניסוך היין עליו (עיין הרמב"ם פרק ו' מהלכות תמידין ומוספין
 הלכה ה'), כך בהתאם לזה תיקנו ונהגו לקבוע מקום אמירת השיר לזכר, אחר
 תפלת שחרית, לפעמים אחרי מופלג מתפלת שחרית כמו שיבואר לקמן, ולפעמים
 אחר סמוך לתפלת שחרית, וזה ברוב הימים, כמבואר בפוסקים שצינו לומר